

1962's bedste

Filmåret 1962 bød ikke, som det foregående, på en række højdepunkter. Den mest rystende oplevelse sørgede *Buñuel* for med „Viridiana“, men året vil især huskes for den store og opmuntrende repræsentation af nyere amerikanske filmtalenter. *John Frankenheimer* introduceredes om-sider i Danmark med den diskrete debut „Min søn er en fremmed“ og de mere svingende „Det gælder min søn“ og „Manden fra Alcatraz“. Fremragende var *Martin Ritts* debut „Slagsmål i vente“, fængslende *Alexander Singers* „Kold vind i august“, og *Blake Edwards'* „Stemmen i mørket“ og *Arthur Penns* „Helen Kellers triumf“ røbede spændende og særprægede talenter. *John Cassavetes'* anden film „Too Late Blues“ var et ærligt, omend ikke vellykket forsøg på at skildre kunstnerens kamp mod kommerzialismen, og med „Spartacus“ leverede den be-gavede *Stanley Kubrick* den hidtil eneste acceptable kolossal-film. *Jerry Lewis* udviklede sin moderne neurotiske komik under *Tasblins* ledelse i „Jerrys store eventyr“ og med afgjort held i egen instruktion i „Jerry som stik-i-rend-dreng“ og „Jerry som pigernes ven“. Film-komedien var for sparsomt repræsenteret. *Richard Quines* „Den mis-tænkte værtinde“ havde meget liflige øjeblikke, men ellers var det de ældre, der førte sig finest frem i denne genre. Fræk og forrygende verbalt vittig var *Billy Wilders* „En, to, tre – og et lillebitte hop“, *Capras* „Lady for en dag“ havde glimt af tidligere storhed. Vi fik de to bedste *Tennessee Williams*-filmatiseringer, *Peter Glenvilles* teaterprægede, men kønt melankolske „Flyvende sommer“ og *Richard Brooks'* levende og uhysteriske forbedring af „Ungdoms søde fugl“. Mest glædeligt var måske *Robert Rossens* stærke come back med den modne og centrale „Hajen“, og den omstændighed, at vi endelig fik *Howard Hawks'* formidable „Sternwood-mysteriet“ at se. Årets musical „West Side Story“, der trods den ulyksalige overdimensione-ring og fejlslagne romantik kunne ses for incitamenterne i starten. Den uovertrufne gamle farcekomik sørgede *Harold Lloyd*-kavalkaden „Hele verden ler“ for, og blandt årets reprémierer havede *Buster Keatons* „Generalen“ sig. Men også gensynet med *Fords* „Flammer over Mohawk“ var berigende, og *Garbo*-kavalkaden var illustrerende.

Fransk film uden *Godard* og *Truffaut* var mindre stimulerende. *Resnais'* „I fjor i Marienbad“ var en kold konstruktion, og *Chabrols* „Elskerinden“ var konfus og mondæn. *De Brocas* „Fra blomst til blomst“ viste tilbøjelighed for det diminutivt-pudsige. Bedste debut'er var *Michel Devilles* yndefulde og nervøst-poetiske „I nat eller aldrig“ og *Jean Louis Richards* spændende og sympatiske „Eddie jager banden“. Foruroligende var *Jean Jacques Viernes* „Verdensvagabonden“.

Fra England kom den meget feterede *Joseph Loseys* hysteriske „La-byrinten“ og *Jack Claytons* fint gennemarbejdede og sterringsfulde „De uskyldige“. Den nye engelske realisme fik vi med *Tony Richard-sons* „En duft af honning“ og *John Schlesingers* spillefilmdebut „En slags kærlighed“. *Sidney Gilliats* „Kun for to – er legen go“ blev takket være *Peter Sellers* en meget morsom realistisk komedie.

De nye italienere nåede heller ikke sidste år helt herop. Derimod fik vi to film af *Pietro Germi*, „Rom på vrangen“ og „Skilsmisse på italiensk“, ingen af dem helt vellykkede. Krigen blev belyst med næsten kom-promisløs antiheroisme i de to tragikomiske „Den store krig“ af *Mario Monicelli* og den endnu bedre „Vejen tilbage“ af *Luigi Comencini*.

Russisk film var præget af den tarvelige formalisme, der er à la mode, og kun *Josif Cheifits* smukke „Damen med hunden“ vil huskes.

Skønt mislykket vil man dog også redde *Arne Sucksdorffs* herhjemme undervurderede „Drama i storskoven“ fra glemsel.

Henning Carlsens „Dilemma“, *Rifbjergs* og *Kjærulff-Schmidts* „Week-end“ og *Ole Gammeltofts* „Midt i og udenfor“ skabte forhåbninger for dansk film.